

Khi Các Mẹ Đi Trại

Từ ngày phụ huynh được đi cắm trại ké với các hướng đạo sinh, các nhóc hay hỏi "trại Hướng Đạo chủ yếu là cho hướng đạo sinh hay cho các phụ huynh vậy mẹ?". Thì ra đi ké hay làm nhân vật chính coi bộ cũng khó phân biệt. Trong khi các nhóc chỉ cần nửa tiếng đồng hồ là sẵn sàng lên đường, các mẹ đã rộn ràng từ cả tháng trước. Mẹ nào chỉ mới than "con bé nhà mình đòi ở nhà vì bạn cùng nhóm kẹt không đi được" thì đã có hệ thống network chằng chịt của các mẹ, rón tìm cho được nhóc nào không kẹt để cô bé có bạn. Mẹ nào không có bố đi cùng thì đã có các mẹ khác i ôi "mấy đứa bạn em đi một mình, anh nhớ dựng lều và khiêng đồ dùm tụi nó nha". Còn bố nào than vắng bạn tâm đắc thì các mẹ cũng cảm thông. Cảm nỗi buồn "rượu ngon không có bạn hiền" của các bố nên các mẹ ... khỏi mua rượu.

Mẹ "thỏ thẻ" "at hi-frequency": Chỉ có bấy nhiêu mà làm không xong thì biết tay tui nha mấy bố

Trước ngày trại vài hôm, các mẹ tíu tít dặn nhau "nhớ giữ chỗ cho tui", "nhớ mang theo mấy tập nhạc" hoặc "nhớ đợi đi cùng kéo lặc". Nhắc mang đồ ăn vặt sớm chắc sợ mau... thiu nên xe lui ra khỏi garage rồi các bố còn nghe các mẹ ơi ơi nhau đem khoai lang, bắp, mực khô, bánh tét nhân chuối, xôi đậu phộng, xoài, mít, xí muội, bánh tráng mè dừa... Vừa có đồ ăn của bếp trại vừa mang theo đồ ăn vặt nhưng ở rừng đâu có bàn cân mà các mẹ sợ. Châm ngôn "lời nói không mất tiền mua" được các mẹ áp dụng tối đa. Câu chào hỏi đầu tiên thường là "trông chị lúc này thon thả hẳn ra". Thế là tình hữu nghị của các mẹ muôn đời thấm thiết.

Có một gì đâu - Khỏe re như con bò kéo xe -- Một rồi đó nha, coi chừng ăn roi nha mấy cha!

Đến ngày nhập trại, 293 trại sinh từ muôn ngàn ngõ ngách đời sống cùng hướng về một góc rừng Navarro. Đồ quân xong, các nhóc Hướng Đạo rút êm về đơn vị, để mặc các mẹ điều binh khiển tướng bên các bố. Âm ảnh kỳ trại tuyệt tháng năm vẫn còn nên các mẹ hơi bị sốc bởi nắng nóng và bụi ở bãi đậu xe. Năm phút trôi qua, thời tiết trở thành chuyện nhỏ. Chuyện lớn là làm sao khuôn dụng cụ cá nhân về khu vực trại. Trong

mắt các bố thì chuyện này dễ ợt. Cứ lôi mớ linh kinh ra khỏi cốp xe, nhảy lên xe truck, đến nơi quẳng xuống lề đường là xong. Trong mắt các mẹ, chuyện đâu đơn giản thế. Trời sinh lắm mẹ lúc nào cũng muốn thấy đồ đạc gọn-sạch-xinh-xắn-màu-sắc-hài-hòa. Bị các bố mắng "lên rừng điêu đàng cho khi ngắm" nên các mẹ bậm bụng mang theo khăn cũ, gối cũ, giày cũ, áo cũ, nói chung toàn là đồ dỏm. Thay vì vali gọn đẹp thì túi Target các bố đựng đinh, búa và cọc cắm lều. Bao Safeway thì bố đựng tám bạt lót lều. Bao đi chợ Đại Chúng còn dính hành thì bố đựng giấy. Túi rác xanh thì bố đựng áo lạnh. Túi đồ thì bố đựng đèn và ống bơm nệm hơi. Túi nào thuận tay thì các bố túm lấy mà nhét đồ vào. Nhu cầu gọn-sạch-đẹp bị các bố cắt giảm tối đa. Thành thử, các mẹ lo bị ngứa vì bụi bẩn hoặc khi xe truck đỗ đồng xuống lề đường, lỡ xe rác nào đi ngang xúc gọn thì khổ.

Thư cho anh: “xong trại tui về mà nhà cửa không gọn gàng thì coi như già biệt tình ta”

Đến khu vực trại, các mẹ đặc trách khâu địa dư phong thủy và nhường hẳn chuyện dựng lều cho các bố. Cắm cọc sắp xong thì các mẹ nghiên cứu lại địa hình "lều mình hình như đang nằm ngay chính giữa, cả liên đoàn sẽ biết anh ngáy tông nào, hay là mình búng lên, lù vào góc kia, chỉ có một phần tư biết thôi". Ôn khâu địa dư xong thì các mẹ chuyển sang phong thủy "hay là quay cửa lều hướng góc cây, kéo khi vén lều chui ra, thiên hạ thấy phòng the kềm ngăn nắp của mình".

Một bông hồng đang dựng lều tình ái

Cung điện hoàng gia của các công chúa rừng mơ

Lều vẫn chưa hoàn chỉnh theo ý các mẹ thì có tiếng loa gọi trại sinh đi lãnh bánh mì. Trong khi thế hệ ông bà mình bị ám ảnh bởi nạn đói Ất Dậu, thế hệ của các mẹ hẳn cứ nghe loa kêu lãnh bánh mì là kỷ niệm sắp hàng ở trại tị nạn lại tràn về. Chưa dứt câu "anh ơi, rửa tay đi lãnh bánh mì kéo hết" thì bị các bố nạt ngang "em mới ăn trưa từ nhà và trên xe xong, bụng đâu mà lắm thế!".

Cơm tối xong là đến màn văn nghệ bỏ túi. Theo thông lệ, buổi văn nghệ bắt đầu bằng khúc mặc niệm "thôi nín đi em/lệ đầm vai rồi" để tưởng nhớ ngày các mẹ Sang Ngang vượt biên sang bên khác. Bây giờ thì "trong mắt em, anh là tất cả" dù các bố có lưng còm, râu bạc, tóc gió thổi bay. Cũng hên, tay đàn guitar chính và

giọng hát chủ lực thuộc về phe của các mẹ, nên đã ngăn chặn được âm mưu của các bố, muốn dùng bài "Tôi đã làm đưa em sang đây" làm bài hát mở màn.

Có muốn ăn roi như mọi ngày không thì bảo?

Chiều hôm sau, các mẹ cùng tham gia vào các trò chơi dành cho tất cả phụ huynh. Mỗi người được phát một dây vàng có gắn băng tên bọc nhựa mới tinh, kèm theo giấy xanh, giấy đỏ, bút tím, hộp vôi tánh màu mè của lăm mẹ. Trong một trò chơi, số người tham gia được chia thành một nhóm viết câu hỏi và một nhóm viết câu trả lời. Hỏi và trả lời bất cứ đề tài nào thoáng qua trong đầu. Sau đó, chọn đại một câu hỏi và một câu trả lời rồi đọc lên, xem có ăn khớp với nhau không. Ngoài những cặp câu hỏi và câu trả lời "trót hướn" hay ông hỏi gà, bà trả lời vịt như:

"Chị có mấy cháu trong Hướng Đạo?" - "Vì tôi không yêu em"

thì có những cặp câu hỏi - đáp hơi ăn khớp hoặc làm trí tưởng tượng của các mẹ, các bố mọc cánh thêm như:

"Sao nhanh thế anh?" - "Tôi không thích"

"Em có người yêu chưa?" - "Có chồng từ thuở 13; đến nay chồng bỏ nên chưa có chồng"

"Kỳ trại này chị không thích điều gì?" - "Thiệt là "đao" lòng..."

Còn khúc chả làm luôn đi!

May mà các câu hỏi và câu trả lời không có ghi tên người viết. Nếu có, các bố có thể lờ mờ nhận ra các mẹ đang nghĩ gì về các bố. Dù tuổi đời đã từ lâu không dám nhớ, các mẹ vẫn trẻ con khi đắm mình trong các trò chơi. Khi thua thì ảm a ảm ứn. Ở trong phe thắng thì cười toe toét, chụp hình, quay phim. Lại thêm giải

thường là đèn pin nên các mẹ đều muốn thắng giải để tặng lại cho các bố. Lâu lắm rồi các bố không còn hát "da em trắng anh không cần ánh sáng". Chắc mắt các bố nay đã mờ, rất cần nhiều đèn pin.

Đến đêm lửa trại, cả trung đội của các mẹ sắp trèo lên lần chiếm sân khấu để mở màn buổi văn nghệ thì các bố đã kịp thời dành lại chỗ đứng cho các nhóc. Chờ hợp ca góp vui với các nhóc xong, các mẹ chuẩn bị rút về doanh trại để tiếp tục văn nghệ bỏ túi đêm thứ hai. Cũng may, lúc này các bố đã mệt nhoài nên không đủ sức cản nhắc bị mất ngủ như đêm trước.

Một mai em đi chỉ có mang theo cây đàn

Coi ông chạy đàng trời có thoát!

Trong khi thiên hạ mong "một phút huy hoàng rồi chợt tắt" thì các mẹ có đến ba ngày trại huy hoàng. Một sớm một chiều, các bố trở thành người hùng gác vác dùm những "vai em gầy guộc nhỏ". Rửa chén, đổ rác, làm sạch nhà vệ sinh, bốc vác hành lý, nướng cá, kho thịt, điều hành trại, đi tuần tra, điều động lũ giặc con Hường Đạo, việc sang, việc không sang, việc đàn bà, việc đàn ông, việc trí thức, việc lao động chân tay, việc của sĩ quan, việc lính quen, việc lính kiểng, việc dơ, việc không dơ, các bố làm tất. Chả bù ở nhà thì "em thấy dơ thì em làm, còn anh thấy sạch". Các mẹ chỉ có mới mếu mớ nghề nghiệp "thịt gà nhà bếp kho hôm nay hơi lạt" thì bị các bố quát "xuống nhà bếp mà nấu!". Ôi, mấy chục năm cơm nước hầu các bố, có bị chê ỏng chê eo, các mẹ vẫn chưa dám nói câu này. Vậy mà chỉ ba ngày trại, các bố đã đồng dục tuyên ngôn. Ở nhà thì các bố gác chân lên bàn, đọc báo chờ cơm. Trong khi ở trại, các bố chịu khó khiêng bàn chỉ để cho các mẹ có chỗ để chén canh trong giờ cơm. Đúng là sướng như tiên.

Ba ngày thần tiên rồi cũng trôi qua. Các... tiên mẹ về lại thành phố để làm... tiên mắc đọa, tiếp tục hầu các bố và nhóc tì. Các "hoàng tử" bố rời kỳ mã, nằm sofa xem football chờ hoặc cõng trên giường vì mới mổ ruột thừa. Giấc mơ làm "công chúa ngủ trong rừng" của các mẹ tạm lui về cổ tích, chờ kỳ trại sắp tới.

(Viết tặng các Mẹ của Hường Đạo Sinh – Kỳ Trại Masonite-Navarro 2011)